

Сутринъ слънце шомъ изгрѣ,
Вази то цѣлува.
Вѣтъръ хладенъ ли повѣ,
Нѣжно ви милува.

—
А пѣкъ мене, менъ сирака
Кой ще да погали?
Мене скръбъ горчива чака,
Никой ме не жали!...

—
Рано татко ме остави
Отъ наука мила,
Да се скитамъ изъ дѣбрави
Сждбата ми била....

—
Слѣдъ козитѣ катерливи,
Тичамъ безъ умора,
Съ дрехи скжсани, кирливи,
Мжка!.... Що да сторя!....“

—
Свирка свири и замира
Слѣдъ немирно стадо. . . .
Само въ свирката намира
Отдихъ, сърдце младо.

с. Ада-тепе.

Н. Янкинъ.

Благодарната ученичка.

Единъ лѣтенъ день Борисъ си почиваше подъ сѣнката на единъ брѣстъ. Ненадѣйно прѣдъ него се спуствна една малка гарга, която искаше да се укрие отъ своя неприятель, сивия соколъ. Ала тя не мислѣ-